

tjene til en endelig Ordning af Landmandsbankens Forhold. Men den 17. Februar, altsaa nøjagtig 2 Maaneder efter, hedder det paa Sp. 2329: „Saa længe Landets offentlige Udgiftsbudgetter holdes oppe paa de nuværende Højder og paalægger Erhvervs livet Byrder . . . . . kan Tilvejebringelse af Kapital udefra ved Statens Medvirkning neppe anses for en fuldt forsvarlig Handling.“ Ja, alle ved jo, at de Byrder, Borgerne har, skal de bære i alt Fald et godt Stykke Tid endnu, der er intet som helst foreslaaet om, at Byrderne skal lettes, ikke en Tøddel. Derimod er Statslaanet, Ordningen af Landmandsbankens Forhold, som Venstre krævede af os i Oktober, og som de den Gang ikke kunde faa hurtig nok paa Tingets Bord, alt sammen skudt ud sammen med Skattelettelse som noget, der hører Fremtiden til, en uvis, mørk og taaget Fremtid.

Ja, man ser altsaa, at Tonen og Tempoet er ændret væsentligt i Løbet af disse to Maaneder, der er en stor Forandring at spore i Venstres Temperament nu og i Oktober i Fjor. Ja, endnu i December var Dampen højt oppe, men nu begynder Vundet at gaa af Kog. Nu er der ikke meget tilbage af disse betydende Krav, som man den Gang fremsatte.

I øvrigt var der i den højtærede Statsministers Tale, hvormed denne Buket af Lovforslag afleveredes i Torsdags, adskillige Ord, ogsaa adskillige pæne Ord og nydelige Talemaader, der maaske nok kan fornøje i visse kapitalistiske Kredse, men hvis Hulhed meget snart vil være fuldkommen aabenbar. Statsministeren advarede mod Kampen mellem Klasserne. Ja, det lød kønt, men da han havde sagt det, indledede han et Stykke Klassekamp, alvorligere og vildere, end vi nogen Sinde har oplevet her i Landet. Thi det er Sandheden, at naar man sigter de lidet betydende Fraser fra, er Realiteten i Talen og Lovforslagene et storstilet Pengeafpresningsforsøg overfor dem, der intet ejer, til Fordel for dem, der ejer noget. Ja, det har selve „Berlingske Tidende“ opdaget. „Berlingske Tidende“ har opdaget, at naar Ministeriet Stauning vilde redde Landet, vilde det tage fra dem, der havde noget, men Ministeriet Madsen-Mygdal holder sig mere til dem, der intet har. Det er naturligvis ingen Overraskelse for os. Vi har sagt det mange Gange, vi har sagt det i vor Ministertid overfor Venstres Krav, vi har sagt det under Valgkampen, og vi vil fremdeles faa Lejlighed til at sige det. Vi har ikke været i Tvivl om, hvad det drejede

sig om. Det var Milliontabene fra Krigstiden og Efterkrigstiden, de fejlslagne Spekulationer i Ejendomme og Valuta, den storstilede Banksvindel, Ministeriet Neergaards fantastiske Laanepolitik og for dørværlige Valutapolitik, der nu krævede sin Dækning. Overklassen har nu faaet sit eget Ministerium og søger nu Dækningen indrevet ved dette Ministeriums Hjælp. Den møder ude hos de fattigste i Landet for at inddrive Spekulanternes Dækning for Tabene. Man møder nu hos den Del af Befolkningen, der ingenting ejer, men man vogter sig vel for at komme til dem, der ejer noget. Overklassen, de, der ejer noget, skal tværtimod en Gang med Tiden have nogle Takst- og Skatenedsættelser, som de fattige har betalt. Naturligvis forstaar vi ogsaa særdeles vel, at dette Lovkompleks tager ikke alene Sigte paa, at Statens Arbejdere og de i økonomisk Henseende usleste stillede i vort Land, Aldersrentenyderne, Invaliderne, skal trykkes ned. Meningen er reel nok, dette storstilede Pengeafpresningsforsøg skal føres videre ud over det private Erhvervs Arbejdere. Vi har jo længe hørt om Misfornøjelsen hos Ministeriet over de nye Lønoverenskomster, som ikke sætter Lønnen tilstrækkeligt ned, og en af den højtærede Ministers Meningsfæller, Skibsreder A. P. Møller, har jo aabenbart Sandheden: Vi maa bort fra Understøttelserne — sagde han —, saa Lediggangen kan komme til at trykke direkte paa Lønnen. Det er kapitalistisk Moral, og det er den; det højtærede Ministerium nu fører frem gennem de Lovforslag, det har fremsat for Rigsdagen. Det er tydeligt, at Skibsrederen har det nødvendige Mod til at sige Tingene uden Omsvøb, han hyller dem ikke ind i Talemaader saadan som den højtærede Statsminister, men Meningen er den samme. Arbejdsløshedens katastrofale Højde skal øve det nødvendige Tryk paa Arbejdslønnen og tvinge den ned. Det fremgik jo ogsaa ganske tydeligt af, hvad der blev sagt af den ærede Ordfører for Venstre (Knud Kristensen), der nylig udførligt og vidtløftigt beskæftigede sig med Arbejdsløshedslovgivningen. Denne Sandhed, som Skibsreder A. P. Møller altsaa har været saa elskværdig at betro Offentligheden, træder, som sagt, ogsaa klart frem i de Lovforslag, der her er forelagt, og som alle vender sig mod de fattigste og mest værgeløse i Landet. Det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen kunde ikke lide, at man sagde, det var de fattige, der skulde betale. Nej, han kan ikke lide at høre Sandheden, for det er jo Sandheden. Hvem andre end